

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/139/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3817209650
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 08. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Anderlová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3817209650.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Anderlovej a sudkýň JUDr. Olgy Lichnerovej a JUDr. Alice Beňovej v spore žalobcu S. N. & N., s.r.o., so sídlom P., F. A. M. č. XX, C.: XX XXX XXX zastúpeného Advokátskou kanceláriou E. M. a partneri, s.r.o., so sídlom P., F. A. M. č. XX, proti žalovanej Y. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom B., I. č. XXXX/XX, o zaplatenie 157,68 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 06. decembra 2017, č. k. 13Csp/98/2017-54 takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zamietol žalobu o zaplatenie 157,68 eur s príslušenstvom a výrokom II. žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou podanou dňa 19.05.2017 domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 157,89 eur s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 106,54 eur od 26.09.2014 do zaplatenia a náhrady trov konania. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že dňa 31.10.2005 uzavrela žalovaná so F. F. a.s. V. zmluvu o bežnom účte. Dňa 25.01.2007 F. F., a.s. zaslala žalovanej oznámenie o poskytnutí povoleného prečerpania vo výške 15.000,- Sk, nakoľko žalovaná splnila podmienky. Povolené prečerpanie sa malo úročiť premenlivou úrokovou sadzbou 16,10% ročne. Žalovaná povolené prečerpanie využívala. Nakoľko žalovaná prekročila výšku povoleného prečerpania, t. j. dostala sa do nepovoleného prečerpania, porušila zmluvné podmienky, a preto F. F., a.s. zastavila poskytovanie povoleného prečerpania a odstúpila od zmluvy. Odstúpenie od zmluvy však žalobcom nebolo ničím preukázané. Z výpisu z účtu žalovanej doloženého na CD nosiči vyplýva, že ku dňu 22.07.2011 bola žalovaná v nepovolenom prečerpaní v sume 106,54 eur, kedy F. F., a.s. zrušila účet žalovanej a teda zastavila aj čerpanie povoleného prečerpania. V tento deň sa stal dlh z povoleného prečerpania splatný v celom rozsahu. Istinu z povoleného prečerpania previedla banka na iný účet a v ďalšom období len úročila. K odpisu pohľadávky došlo pri postúpení pohľadávky na žalobcu dňa 23.09.2014. Zmluvou o postúpení pohľadávok č. 1352/2014/CE zo dňa 25.09.2014 uzavretou medzi F. F. a.s. Bratislava ako postupcom a navrhovateľom ako postupníkom došlo za podmienok upravených v zmluve k postúpeniu pohľadávky voči žalovanej, čo vyplýva z prílohy č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok č. 1352/2014/CE. Listom zo dňa 07.10.2014 oznamovala F. F. a.s. žalovanej postúpenie pohľadávky na WM N. & N., s.r.o. P., F. A. M. č. XX na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1352/2014/CE uzatvorenej dňa 25.09.2014, ktorá bola identifikovaná vo výške 157,68 eura. Súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa § 497 Obchodného zákonníka; § 23a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa; § 54 ods. 1, 2, § 100 ods. 1, § 101 Občianskeho zákonníka; § 1 ods. 3, § 3 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase kedy mala byť uzavretá zmluva o povolenom prečerpaní; § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Súd prvej inštancie vychádzajúc zo skutkových zistení v predmetnej veci a citovaných ustanovení zákona, považoval po zhodnotení vykonaného dokazovania žalobu žalobcu za nedôvodnú. Je nepochybné, že

medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou ako dlžníkom mala byť uzavretá zmluva o úvere formou povoleného prečerpania finančných prostriedkov na účte dňa 25.01.2007. Z vykonaného dokazovania však vyplynulo, že pohľadávka sa stala v celom rozsahu splatnou ešte dňa 22.07.2011, kedy právny predchodca žalobcu zrušil účet žalovanej a predmetnú pohľadávku previedol na iný účet, kde ju v nasledujúcom období len úročil, pričom k odpisu pohľadávky došlo postúpením pohľadávky na žalobcu Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 25.09.2014. Vzhľadom na splatnosť celej pohľadávky voči žalovanej dňa 22.07.2011 a znenie ustanovenia § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa súd prihladal najprv na premlčanie uplatneného nárok. Keďže právny predchodca žalobcu zosplatnil pohľadávku z povoleného prečerpania ku dňu 22.07.2011 (kedy došlo k zrušeniu účtu), konečná splatnosť úveru formou povoleného prečerpania nastala v uvedený deň. Žalobca podal žalobu na súd dňa 19.06.2017. Pohľadávka žalobcu sa v danom prípade premlčuje v zmysle § 101 OZ v trojročnej všeobecnej premlčacej dobe, keďže ide o spotrebiteľský vzťah. V zmysle uvedeného platí, že všetky žalobcom uplatnené pohľadávky, ktoré boli splatné do dňa 19.06.2014 sú premlčané, a preto ich súd nemôže veriteľovi priznať. Vzhľadom na uvedené súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol. Na záver pre úplnosť súd uviedol, že žalobca nepreukázal platné uzavretie zmluvy o úvere formou poskytnutia povoleného prečerpania finančných prostriedkov na bežnom účte, nakoľko Oznámenie o poskytnutí povoleného prečerpanie je len jednostranným vyhlásením právneho predchodcu žalobcu a nemôže nahrádzať zmluvu o poskytnutí úveru formou povoleného prečerpania ako dvojstranného právneho úkonu. Keďže žalobcom uplatnená pohľadávka je v celom rozsahu premlčaná aj v uvedenom prípade (§ 107 OZ titulom vydania bezdôvodného obohatenia z neplatnej zmluvy), je žaloba žalobcu uplatnená na súde nedôvodne, a súd by ju aj v takom prípade zamietol. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. V konaní mala v celom rozsahu úspech žalovaná. Keďže žalovanej trovy konania nevznikli, súd prvej inštancie vyslovil, že jej nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Žalobca podané odvolanie odôvodnil tým, že rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, ktoré spočíva v aplikácii ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, ktorý je v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky, keďže Ústavný súd Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp.zn. PL. ÚS 11/2016 na verejnom zasadnutí pléna dňa 07.02.2018 rozhodol, že ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Z tohto dôvodu mal žalobca za to, že toto zákonné ustanovenie nemalo byť aplikované súdom prvej inštancie a nemôže byť aplikované odvolacím súdom pri rozhodovaní o podanom odvolaní. Navrhoval, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalobe vyhovie. Žalobca tiež uplatnil trovy konania.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadrila.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP /keď nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, ani to nevyžadoval verejný záujem/ v spojení § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je potrebné podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie podľa § 391 ods. 1 CSP.

5. Jediným dôvodom zamietnutia žaloby súdom prvej inštancie bolo premlčanie uplatnenej pohľadávky, ku ktorému súd prvej inštancie prihladal ex offo podľa v tom čase účinného ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Ako uvádza aj žalobca v odvolaní, dňa 7.2.2018 Ústavný súd Slovenskej republiky vo veci PL. ÚS 11/2016 vyhlásil nález, podľa ktorého ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Ustanovenie, ktoré nie je v súlade s ústavou, stráca účinnosť dňom uverejnenia nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky (čl. 125 ods. 3, ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky).

6. V čase vyhlásenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie bolo ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinné a súd bol povinný toto ustanovenie aplikovať. Napriek tomu nález Ústavného súdu SR treba vnímať tak, že ním bol vyhlásený od počiatku existujúci nesúlad napadnutého ustanovenia s Ústavou SR. Nález ústavného súdu - okrem toho, že je právnym dôvodom

neúčinnosti nesúladneho ustanovenia zákona (ex nunc, od publikovania nálezu v Zbierke zákonov SR) - predstavuje tiež interpretáciu dotknutých ustanovení ústavy (v tomto prípade čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy SR) v tom zmysle, že ich treba vykladať inak než ich vyložil zákonodarca pri prijímaní nesúladneho ustanovenia zákona (v tomto prípade to znamená, že prihládanie na premlčanie bez námietky strany je v rozpore s týmito ustanoveniami ústavy). Súdy sú pri rozhodovaní viazané nielen zákonom, ale aj ústavou (čl. 144 ods. 1 Ústavy SR). Teda postup súdu prvej inštancie, ktorý v prejednávanej veci použil ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, bol síce v súlade s vtedy účinným zákonom, avšak v rozpore s ústavou, konkrétne s vtedy účinnými ustanoveniami čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy SR. Takýto protiústavný postup (aj keď išlo o postup v zmysle zákona) predstavuje porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

7. Odvolací súd dáva do pozornosti aj uznesenie (zjednocujúce stanovisko) pléna Ústavného súdu SR z 11. októbra 2006 sp. zn. PLz. ÚS 1/06, kde bola riešená otázka okamihu hmotnoprávných účinkov nálezu ústavného súdu a kde ústavný súd okrem iného konštatoval, že hmotnoprávne účinky nálezu vo vzťahu ku konaniam, ktoré ešte neboli právoplatne skončené, nastávajú ex tunc, teda na ustanovenie zákona, ktoré bolo v nesúlade s ústavou, sa hľadí, akoby nebolo nikdy súčasťou právneho poriadku.

8. Aplikácia protiústavného ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. súdom prvej inštancie v danej veci, predstavuje nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, ktorým bolo znemožnené strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom, preto aj keď súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie, tak toto vyhodnocoval len v rozsahu potrebnom pre zistenie premlčania. Bol preto daný dôvod na zrušenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a vrátenie veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. V ďalšom konaní súd prvej inštancie, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, vyhodnotí dôkazy vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobcu zo zmluvy o úvere, pričom sa vysporiada aj s námietkami žalobcu, ktoré uviedol v konaní pred súdom prvej inštancie a aj v odvolaní.

11. Vzhľadom k tomu, že výrok o trovách konania pred súdom prvej inštancie je súvisiacim výrokom (§ 379 písm. a/ CSP), odvolací súd súčasne so zrušením výroku vo veci samej zrušil aj výrok o trovách konania. V novom rozhodnutí vo veci samej súd prvej inštancie znova rozhodne o trovách prvoinštančného konania, ako aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

12. Toto rozhodnutie bolo senátom krajského súdu prijaté jednomyselne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).